

ԲԱՆԱԾՏԵՂՄԱԿԱՆ

Հ Ա Ի Ա Տ Ք

Դուն երգն էիր ընձանի, հին իմ մանուկ օրերուն,
Աղօթք մը լուռ, հոգեբուխ, իմ ավերուն մէջ պարման.
Յե՜սոյ եղար կոյս մը դուն, որուն հեռուէն կ'ըղձայի,
Եղար Աստուածն երազիս, պարգեւատու մը հարուս...:

Ամենուրեք կարելին էիր սրղուն տեսլապառ.
Մէկ-մէկ պարզել գիտէիր դուն բարդոյցներն հոգիի.
Դուն գիտէրներն՝ Յիսուսին էիր ճակատն ակօսուած,
Եւ առտուները՝ ժրպստուն, յոյսի երես մը բարի...

Յե՜սոյ ամբողջ միագոյն դարձար գետին մը ներմակ,
Ուրկէ անհոգ փախէին եղայ տկուն, բայց եւ կոյր...
Շուրջըս ամբողջ՝ աւերակ, հոն ուր պալատ մ'էր երէկ.

Ու չեմ կրնար հին աղօթքն ես ավերուս մէջ գրել.
Աւերակէն այս լիւաժ, ոչ իսկ թռչուն մը կ'անցնի.
Հոն զանգակներն երբ զարնեն, ոչ ոք կ'երթայ աղօթքի...:

1943 Դեկտեմբեր

ԱՆԵԼ

ՈՒՐԵՄՆ ՏԷՐ, ԱԼ ԻՆՉՈ՞Ւ...

Ուրեմըն Տէ՛ր, ալ ինչո՞ւ, կեանքս ապրիլ յամառիմ,
Պարպուած եմ երբ Քեզմէ, եւ չեմ ըզգար որ Հոգիդ
Աննառապէս զար իջնէր մինչեւ արմատն իմ հոգւոյն,
Ու չըլլայինք իրարու, օտարի պէս, օտար տուն...:

Եւ ինչո՞ւ, Տէ՛ր, անձկութեամբ ես կը լեցուիմ այս գիշեր,
Երբ ընձանի հոգիներ, կուգան հիմա իմ առջեւ
Մեր երազի օրերէն, անձաներէն պապենի,
Որոնց սիրքը բնակարան էր Քու Հոգւոյդ սրբեցնի...:

Բայց, Աստուած իմ, սա հոգին, որ ամէն օր կը բացուի,
Երբ Դուն չըկաս, ալ ինչո՞ւ կեանքս ապրիլ յամառի:

Դեկտ. 1943, Անթիպաս

ԱՇՏԻՇԱՏ